Jamsai ทดลองอ่าน

Jamsai
You're My Sunshine
รัก มากมาย สาววาย ข้างบ้าน
Oh_nana เขียน
VIC_Miw
JAMSAI LOVE Series
You're My Sunshine
รักมากมาย สาววายข้างบ้าน
www.jamsai.com
Jamsai
Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่
www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

You're My Sunshine รักมากมาย สาววายข้างบ้าน

Oh_nana เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2241-2

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศศิ (vic)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

Green Read by SCG Packaging

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

ใครเป็นสาววายมารวมกันทางนี้เลยจ้าาา >O<! อ๊ะ สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักของมยองนัง อันที่จริงตัวมยองนังเองก็ไม่ใช่สาววายอะไรมากมาย แค่อยากเห็นผู้ชายหล่อๆ เขารักกันก็เท่านั้นเองค่าาาาา แอร๊ยยย >///< ยุคนี้ใครว่าความรักเป็นแค่เรื่องระหว่างชายหญิงกันล่ะคะจริงมั้ย นี่มัน 2018 แล้ว! มยองนังเชื่อว่าใครๆ ก็รักกันได้ เหมือนกับที่สาวน้อยหน้าใสชื่อแปลกหูอย่าง 'ม่อนแจ่ม' นางเอกคนใหม่ของ Oh_nana เชื่อยังไงล่ะคะ ฮิๆ

ก็แหม...ข้างบ้านมีหนุ่มหล่อสองคนย้ายมาอยู่ใหม่แถมเคมียังเข้ากันขนาดนี้ สาววายอย่างม่อนแจ่มจะอดใจไหวได้ยังไงกันเล่า ต่อมจิ้นของเธอพร้อมทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงอยู่แล้ว! แต่ปัญหามันอยู่ที่ 'ฌัลล์' ฝ่ายรุกร่างสูงของเธอดูจะทำตัวไม่ค่อยน่ารักกับ 'ไนน์' พี่ชายตัวเล็กสักเท่าไร แถมยังมีมือที่สามเป็นผู้หญิงสวยเอ็กซ์อีกต่างหาก! เรื่อ #ฌัลล์ไนน์ ของม่อนแจ่มจะแล่นฉิวหรือล่มตั้งแต่เพิ่งกางใบ พลิกกระดาษไปรับชม (และช่วยกันพาย) ได้เลยค่า >w<

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

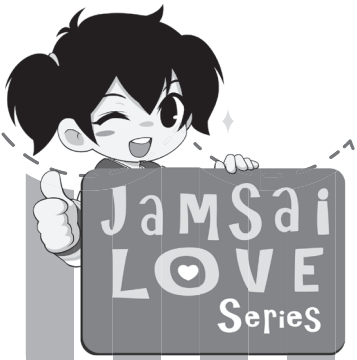

รู้จัก
นักเขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นมากกว่านิยายสำหรับเรา...เป็นเหมือนเลือดเนื้อหรือส่วนหนึ่งของชีวิตเราเลยล่ะ

นานาเริ่มแต่งเรื่องนี้เมื่อ 7 ปีที่แล้วตอนที่เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย (คิดดูว่าตอนนี้อายุเท่าไหร่ ฮ่าๆ) เป็นนิยายที่ผ่านมรสุมหลายอย่างมาด้วยกันตลอด ทุกครั้งที่มีเรื่องทุกข์ใจเขียนไม่ออก หลงสไตล์ รู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง ทุกครั้งที่เราเศร้าหรือสับสนก็จะกลับมานั่งอ่านนิยายเรื่องนี้แล้วรู้สึกว่าเออ มันตลกนะ เออ มันสนุกนะ เหมือนเป็นเครื่องเตือนตัวเองว่าเราก็เขียนอะไรสนุกสนานได้เหมือนกัน และเมื่อประมาณสองสามปีก่อนก็ส่งนิยายเรื่องนี้ไปให้ บ.ก. พิจารณาแต่กลับไม่ผ่าน ดองไว้อยู่นานกว่าจะมาถึงวันนี้ได้ อย่าให้นับว่าแก้ไปกี่รอบ ฮ่าๆ ชีวิตคนเรามันอยู่ที่จังหวะเวลาและความพยายามจริงๆ ล่ะนะ

ไม่มีอะไรต้องพูดมาก อยากจะฝากความรักความอบอุ่นในนิยายเรื่องนี้ไว้ในใจทุกคนด้วยนะคะ อยากให้ทุกคนรักม่อนแจ่ม ฌัลล์ ไนน์ เฮียฟ้า เจ๊อาร์ตี้เหมือนที่คนเขียนรัก กำลังใจจากคนอ่านเป็นเหมือนน้ำฝนฉ่ำพรมให้จิตใจนักเขียนชุ่มชื้น ถ้าอ่านแล้วคิดเห็นยังไงก็ส่งข้อความมาได้เลยที่...

Facebook: https://www.facebook.com/ohnanafanpage/ (สำหรับอัพเดตข่าวสารนิยายและพูดคุย)

Twitter: https://twitter.com/Oh_nananana (สำหรับบ่น)

คุยกับ
นักวาด

สวัสดีค่ะ เล่มนี้หน้าปกได้รีเควสต์จากผู้เขียนว่า ขอสีโทน pastel หน่อย เลยจัดให้ตามคำขอ โดยส่วนตัวแล้วฉันชอบคู่สีนี้นะคะ แต่ก็ไม่ได้ลงสีโทนนี้นานแล้วเหมือนกัน ก็เลยรู้สึกว่าเป็นคำขอที่ทำให้ทำงานง่ายดีค่ะ หวังว่าจะถูกใจนะคะ

แล้วฉันก็แอบใส่ดีเทลนิดๆ หน่อยๆ ให้สมกับที่นางเอกของเล่มเป็นสาว Y ด้วย แต่จริงๆ คิดว่าตัวจริงเสียงจริงคงไม่มากางหนังสืออ้าซ่าอย่างในภาพปกเป็นแน่ เป็นอันว่าสาว Y รู้กัน 5555

7

บทนำ

"ไม่ พี่ไม่ให้เราไป"

เสียงห้าวสั่งอย่างยืนกรานหนักแน่นเช่นทุกครั้งที่สั่ง เขาเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่พูด มั่นคง ไม่ผันแปร...

แต่เวลานี้คนตัวเล็กทนต่อความเจ้ากี้เจ้าการ อำมหิตและบ้าอำนาจไม่ไหวแล้ว

"ผมจะไป ยังไงพี่ก็ห้ามไม่ได้ พี่ไม่มีสิทธิ์ในตัวผม!"

เขาประกาศกร้าวแม้หัวใจจะปวดร้าวและใบหน้าเลอะไปด้วยน้ำตา ทำไมนะ ทั้งๆ ที่ก็ไม่ได้เกลียด...ทำไมต้องทำเหมือนเกลียดด้วย

เพียงเพราะความโกรธที่ไม่สามารถดับลงได้ เพราะในใจนั้นไม่สงบ เพราะยังรัก และรักอยู่ตลอดมาทั้งๆ ที่ถูกอีกฝ่ายทำร้ายเสียมากมาย ทั้งๆ ที่เป็นไปไม่ได้ ทั้งๆ ที่ไม่สมควร เขาเหยียบย่ำศักดิ์ศรีจนเละไม่มีชิ้นดี แต่ก็ยังรักอยู่ทุกทีที่ได้เห็นหน้า

"ทำไมจะไม่มีสิทธิ์ เดี๋ยวนี้เรากล้าพูดแบบนี้กับพี่แล้วเหรอ" คนตัวสูงพูดมือก็บีบแขนขาวๆ ของคนตัวเล็กแน่น "พี่มีสิทธิ์ มีสิทธิ์ทุกอย่าง! เข้าใจไหม!"

"ไม่! แล้วก็ปล่อยเสียที ผมไม่ใช่เด็ก! ไม่ใช่สิ่งของ เลิกยุ่งกับผมได้แล้ว!

ผมเกลียดพี่!"

เหมือนหัวใจจะแหลกสลายเมื่อเห็นแววตาเจ็บปวดของคนตัวโตทั้งๆ ที่ตั้งใจจะพูดให้เจ็บแสบ ยิ่งเมื่อเขาระบายความโกรธลงกับแรงบีบที่แขน ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองโง่งมนักที่รู้สึกแบบนี้

"เกลียดเหรอ! เกลียดมากใช่มั้ย!" เสียงตะคอกทวงถาม แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบ "ได้! พี่จะสอนให้รู้ว่าบทเรียนของการจะหนีพี่ไปมันเป็นยังไง!"

สิ้นเสียง ริมฝีปากร้อนผ่าวที่คุ้นเคยก็ประกบลงที่ปากบาง จูบที่ชำนิชำนาญจากคนตัวสูงทำให้ร่างกายอ่อนระทวยไปหมดอย่างเช่นทุกครั้งทั้งที่ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นเลย ทุกๆ ที่ที่คนใจร้ายสัมผัสไป ทำให้หัวใจเต้นได้ทุกครา หรือว่านี่จะเป็นคำสาปของการฝืนกฎธรรมชาติ มารักกับผู้ชายด้วยกันเอง...

ต้นคอถูกแสดงความเป็นเจ้าของซ้ำกับรอยเดิมที่เขาเคยทำไว้ สายตามั่นคงทอดมาสบตา พร้อมเสียงกระซิบว่า

"เป็นของพี่นะ..."

"อ๊ายยยย >///<"

เสียงกรี๊ดเล็กแหลมเหมือนผีโดนข้าวสารเสกของเด็กสาวดังขึ้น แม้จะไม่ดังมาก แต่ก็เรียกสายตาเย็นชาปนรำคาญจากคนทั้งตู้โดยสารของรถไฟฟ้าอันแน่นขนัดให้จ้องมองมาที่เธอ จนเจ้าตัวต้องผงกหัวขอโทษขอโพยที่ทำลายความสงบของชาวบ้านพร้อมเอ่ยเสียงเบา

"ขอโทษค่ะ ขอโทษ"

เธอชื่อม่อนแจ่ม...เป็นชื่อที่ไม่ว่าใครได้ยินก็ต้องร้อง 'หา?' แล้วถามซ้ำสอง พร้อมตามด้วยคำถามประเภทว่าชื่อนี้เธอได้แต่ใดมา ทำให้เธอต้องเล่าย้อนความไปถึงประวัติศาสตร์ครอบครัวที่พ่อกับแม่เป็นศาสตราจารย์นักโบราณคดี และดันตั้งชื่อลูกตามสถานที่ที่ทั้งคู่มีความทรงจำดีๆ ร่วมกัน ชื่อของม่อนแจ่มนั้นมาจากสถานที่แรกที่พวกเขาได้เจอกันตอนเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ในขณะที่พี่ชายของเธอได้ชื่อ 'ภูฟ้า' อันเป็นชื่อที่มีประวัติความเป็นมาน่าเขินอายกว่าชื่อของเธอเยอะทีเดียว

อย่างไรก็ตามนอกจากชื่อแล้ว ภายนอกของม่อนแจ่มก็ไม่มีอะไรพิเศษ

อีก เธอเป็นเพียงนักศึกษาเฟรชชี่ปีหนึ่งหน้าตาสดใส ใบหน้าล้อมกรอบด้วยผมบ็อบยุ่งๆ ที่คุณพี่ชายสุดหวงสั่งห้ามไปทำสีเด็ดขาดเพราะกลัวน้องสาวจะเป็นมะเร็งสมองจากการทำสีผม (ใช่ มันเว่อร์...และเราจะกล่าวถึงอีตาคนนี้ในกาลต่อไป) สิ่งที่พอดูน่ารักบนใบหน้าก็เห็นจะมีแค่รอยยิ้มเห็นฟันขาวสะอาดพร้อมลักยิ้มที่แก้มบุ๋มทั้งสองข้างที่ทำให้โลกของคนมองสว่างสดใสขึ้นมาบ้าง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายดูธรรมดา ไม่มีของแบรนด์เนมใดๆ ให้เป็นจุดสนใจ

ชีวิตของม่อนแจ่มนั้นธรรมดา สังคมรอบกายของเธอไม่ได้มีภัยอันตรายอะไรเป็นพิเศษ เธออยู่ในโลกที่สวยงามปลอดภัยซะจนทำตัวเป็นภัยกับชาวบ้านซะเอง ไม่มากมายอะไรหรอก แค่กรี๊ดบนรถไฟฟ้าเท่านั้นเอง

เธอก็ไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ แหม ก็มันน่ารักนี่

มือเล็กบางของเด็กสาวจิกแน่นลงไปบนหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มเล็กที่ตัวเองกำลังนั่งอ่านอยู่ด้วยความขวยเขิน เธอพยายามกลั้นเสียงหัวเราะเล็กๆ ไม่ให้หลุดลอดออกจากปากไปรบกวนคนบนรถไฟฟ้าอีก แต่มันก็ไม่ง่ายนักที่จะห้ามไม่ให้เลือดสูบฉีดไปบนแก้มบางทั้งสองเมื่อฉากโรมรันของคู่พระ-นายในหนังสือที่เธอกำลังอ่านมันช่างน่ารักเหลือทน

อา นี่แหละความงดงามของโลกแห่งวาย* โลกนี้ช่างสดใสเมื่อผู้ชายกับผู้ชายรักกัน

ม่อนแจ่มเป็นสาววาย** แบบเต็มขั้น ชนิดที่ถ้าหากเจาะเลือดออกมาดูคงเห็นเป็นสีม่วง เธออยู่ในโลกที่ผู้ชายรักกับผู้ชายเป็นเรื่องปกติเอามากๆ ปกติเสียยิ่งกว่าผู้ชายกับผู้หญิงรักกันเสียอีก ซึ่งก็ไม่มีใครพิสูจน์ได้ บางทีสิ่งที่เธอเชื่ออาจจะจริงก็เป็นได้ ไม่มีใครรู้ว่าเธอเริ่มเป็นสาววายตั้งแต่เมื่อไหร่และเพราะอะไร แต่ผู้ใหญ่โทษกันว่าเป็นอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์และอินเตอร์เน็ต ในปัจจุบันแม้ว่ามันจะไม่ค่อยเกี่ยวกันนักก็ตาม นางสาวม่อนแจ่มไม่เคยสนใจคนพวกนั้น เธอรู้แค่ว่าโลกนี้มีเธอ (ผู้ชม) กับเขา (ฝ่ายรุก) และเขา (ฝ่ายรับ)

---

* วาย เป็นคำที่ใช้เรียกแทนคำว่า yaoi ซึ่งย่อมาจากคำภาษาญี่ปุ่นว่า Yamanashi Ochinashi Iminashi (ไม่มีไคลแมกซ์ ไม่มีประเด็น ไม่มีความหมาย) ซึ่งเป็นคุณสมบัติของสื่อแนวชายรักชายยุคแรกๆ ของญี่ปุ่น ปัจจุบันยังใช้คำนี้อย่างแพร่หลายอยู่

** สาววาย เป็นคำที่ใช้เรียกผู้หญิงที่คลั่งไคล้วายมากๆ ชอบจินตนาการให้ผู้ชายรักกัน โดยเฉพาะกับผู้ชายที่หน้าตาดี มักใช้สีม่วงแทนความวาย

เราสามคนบนโลกแห่งจินตนาการ

แหม...ก็มันสุดยอดนี่ ผู้ชายหน้าตาดีกับผู้ชายหน้าตาดีรักกัน มันจะมีอะไรที่สวยงามกว่านี้อีกไหม

ทุกวันม่อนแจ่มจะแบกกระเป๋าเป้ใบโตที่ข้างในเต็มไปด้วยหนังสือเรียนบ้างหนังสือวายบ้างปะปนกันไปเรียนที่มหาวิทยาลัย เอาคอลเล็กชั่นส่วนตัวไปแบ่งปันกับกลุ่มเพื่อนสาววายที่มีอยู่จำนวนไม่น้อยในคณะของเธอ ทุกเวลานาทีที่เธอหายใจมักจะหมดไปกับเรื่องวายๆ ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าไม่ใช่ว่ากำลังเสพสื่อวายอยู่ ก็คงจะเป็นการสอดส่ายสายตามองหาผู้ชายกับผู้ชายสักคู่แล้วจิ้นเอา...

อุ๊ย นั่น พี่ผู้ชายที่เสาตรงนั้นกับน้องมัธยมตรงนู้นกิ๊กกันแน่เลยอ่ะคิก อ่ะส่งสายตา อ่ะส่งสายตา...

ท่ามกลางสังคมเมือง มนุษย์เดินกันขวักไขว่ เกาะเสา ดมขี้เต่ากันบนรถไฟฟ้าอันเบียดเสียดไปวันๆ ม่อนแจ่มก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีความสุขสนุกสนานกับชีวิต...

ชีวิตที่เต็มไปด้วยความงามของชายรักชาย!!!

1

ไม่มีอะไรพิเศษเลยแม้แต่น้อย...

คือคำจำกัดความของหมู่บ้านเพนกวินวิลล่า...หมู่บ้านธรรมดาๆ แห่งหนึ่งย่านชานเมือง เป็นหมู่บ้านขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ ประชากรอยู่กันไม่แออัดมากนักและมีคนหลายประเภททั้งคนรวย คนจน คนบ้า และคนดี พรั่งพร้อมด้วยสาธารณูปโภคทั้งหลายจนแทบไม่ต้องกระดิกตัวไปไหนไกล เป็นหมู่บ้านที่ผู้คนอยู่กันอย่างสงบสุขเหมือนกับหลุดออกมาจากหนังสือภาษาไทยสมัย ป.สอง

วันนี้เป็นวันธรรมดาวันหนึ่ง...ธรรมดาสุดๆ จนชาวบ้านในหมู่บ้านเพนกวินวิลล่าเกือบจะโหวตให้มันเป็นวันที่ธรรมดาที่สุดแห่งปี เช้านี้ก็เริ่มต้นเหมือนกับทุกๆ วัน ป้าจุ๊ที่อยู่ซอยห้ายังคงออกมาขายน้ำเต้าหู้เหมือนเดิม ลุงเฉลิมซอยสองยังคงออกมาวิ่งออกกำลังกาย เจ้าหมาไม่มีชื่อหน้าเซเว่นยัง

คงนอนหลับขวางทางเพื่อทดสอบทักษะกรีฑาของคนที่มาซื้อของ แม้กระทั่งเจ๊อาร์ตี้ กะเทยที่อาศัยอยู่แถวนั้นก็ยังทาปากสีแดงเฉดเดิมเฉกเช่นทุกวัน

มันเริ่มจะไม่ธรรมดาในตอนแปดนาฬิกาสี่สิบห้านาที ตอนที่รถสีเงินเมทัลลิกที่ดูแพงสุดๆ ขับเข้ามาในหมู่บ้าน...

รถสีเงินคันนั้นไม่ใช่รถธรรมดา แต่เป็นรถยี่ห้อพอร์ชสุดแสนจะเดิร์นราคาเกินล้าน เมื่อพระอาทิตย์ทำมุมสี่สิบห้าองศากับกระจกไฟหน้า แสงสะท้อนก็ส่องเข้าตาอาม่าคนหนึ่งซึ่งกำลังซื้อน้ำเต้าหู้อยู่จนอาม่าหน้ามืดเกือบจะตกลงไปในหม้อ แต่รถนั่นเทียบไม่ได้เลยกับคนที่อยู่ในนั้น...

เมื่อรถจอดที่ซอยสิบห้า หน้าบ้านเลขที่ 15/3 ชายหนุ่มสองคนก็ก้าวลงมาจากรถ...

และสองคนนั้นหล่อมากกก!!!

หากจะบรรยายด้วยภาษาแบบนิยายวายต้องบอกว่าชายร่างสูงคนที่ลงมาจากฝั่งคนขับนั้นเป็นผู้ชายที่มีรูปหน้าเพอร์เฟ็กต์ ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็ดูคมสันดุดันสมกับเป็นบุรุษเพศ ผมสีดำสนิทที่ตัดสั้นระต้นคอของเขาถูกเซ็ตเป็นทรงที่ดูไม่ตั้งใจแต่ก็ทำให้ใครๆ ที่มองใจสั่นได้ ที่เด่นที่สุดเห็นจะเป็นดวงตา ดวงตาของเขาเฉียงขึ้นนิดๆ ดูท่าทางเหมือนคนไม่ยอมใคร เสื้อเชิ้ตสีดำพับแขนขึ้นติดโลโก้แบรนด์เนมชื่อดังไว้ที่อกซ้ายพร้อมด้วยกางเกงยีนขายาวเข้ารูปที่จริงแล้วอาจจะดูธรรมดาหากไปอยู่บนร่างของวินมอเตอร์ไซค์ข้างร้านผัดไทย แต่เมื่ออยู่บนเรือนร่างสูงโปร่งมีกล้ามเนื้อพองามของชายคนนี้ มันก็กลายเป็นเสื้อผ้าที่ดูดีที่สุดไปเลย...

ส่วนคนที่ลงมาจากอีกฝั่งนั้นเป็นหนุ่มน้อยผมน้ำตาลที่หน้าตาน่าเอ็นดู มีผิวขาวสะอาดหมดจดจนมั่นใจว่าผู้หญิงคนไหนก็ต้องอิจฉา เขาคนนี้มีรูปร่างผอมบางและเตี้ยกว่าคนแรกเล็กน้อย แต่กลับดูดีไม่แพ้กัน ดวงตาสีน้ำตาลที่ส่องประกายน่าหลงใหลและริมฝีปากสวยนั้นทำให้เขาเป็นผู้ชายที่น่าเอ็นดู (และเลี้ยงดู) มากคนหนึ่งเลยทีเดียว เสื้อยืดโปโลสีเข้มก็ช่วยขับผิวขาวๆ ของเขาให้ดูเปล่งประกายมากขึ้นไปอีก

ทั้งสองคนที่ดูยังไงก็ไม่ธรรมดามาทำอะไรที่เพนกวินวิลล่าแห่งนี้ เป็นสิ่งที่ ณ ตอนนี้ก็ยังไม่มีใครรู้ได้

"ฌัลล์ เอาของเข้าบ้านกันเถอะ"

หนุ่มน้อยผมน้ำตาลเรียก ผู้ชายร่างสูงผมดำจึงละสายตาจากการมองบ้านหลังใหม่ของตัวเองแล้วหันไปช่วยเพื่อนสนิทขนสัมภาระแทน

โดยที่ทั้งสองไม่รู้เลยว่าชีวิตแสนวุ่นวายเกินธรรมดาของพวกเขาได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ล้อรถคันละสิบล้านคันนั้นแตะลงบนถนนของหมู่บ้านเพนกวินวิลล่าแล้ว...

ม่อนแจ่มใช้ชีวิตเหมือนเด็กสาวธรรมดา สมกับที่เธออาศัยอยู่ในหมู่บ้านธรรมดาๆ อย่างหมู่บ้านเพนกวินวิลล่า เธอใช้เวลาในวันอาทิตย์นั่งอ่านนิยาย (วาย) ไปพร้อมๆ กับการคุยโทรศัพท์กับเพื่อนสาวคนสนิทที่เรียนคณะเดียวกัน... แน่นอนว่าเป็นสาววายเช่นกัน

ในขณะที่กำลังเม้าท์มอยฝอยฟุ้งถึงนิยายวายเรื่องโปรดบนอินเตอร์เน็ต เธอก็ได้ยินเสียงรถที่ไม่คุ้นเคยเลี้ยวเข้ามาในซอยของเธอ ซึ่งมันแปลก เพราะทั้งซอยนี้นอกจากบ้านของเธอที่มีเฮียฟ้าขับรถเต่าเก่าๆ เน่าๆ แล้ว ก็มีแค่สองสามีภรรยาสุดเขี้ยวที่ท้ายซอยที่มีรถขับ และรายนั้นไม่ค่อยจะออกไปไหนในวันหยุดแบบนี้

"ตั้งโอ๋ เดี๋ยวนะ เค้าได้ยินเสียงรถ"

เธอบอกเพื่อนในโทรศัพท์ที่ดูไม่สนใจเรื่องนี้เท่าไหร่นัก

[เสียงรถมันทำไมวะแก เค้าอาจจะเข้ามากลับรถเฉยๆ ก็ได้]

"ไม่อ่ะ เนี่ย รถมันดับเครื่องแล้ว เสียงมาจากตรงหน้าบ้านเค้าเลยเนี่ย" ม่อนแจ่มว่า "เดี๋ยวเค้าไปดูก่อนนะ"

เด็กสาวบอกคนในสายแล้ววางหูโทรศัพท์บ้านค้างไว้บนโต๊ะ วิ่งออกไปที่ระเบียงห้องนอนแล้วมองดู ภาพที่เธอเห็นทำให้ตาค้างไปชั่วขณะ!

เธอก็เห็นภาพเหมือนคนอื่นๆ ที่ผ่านไปผ่านมาในหมู่บ้านเพนกวินวิลล่าวันนี้นั่นแหละ ชายหนุ่มแปลกหน้าสองคนที่เพิ่งปรากฏตัวนี่...ไม่ธรรมดาเอาซะเลย!

พวกเขาดูไม่เหมือนคนที่จะมาเดินอยู่แถวนี้ หนึ่ง...ด้วยรถที่พวกเขาขับ สอง...เพราะพวกเขาหล่อระดับดารา!

จริงอยู่ที่ม่อนแจ่มมีพี่ชายหน้าตาดีอยู่กับเขาคนหนึ่ง แต่ขานั้นเพราะเป็นพี่ชายที่ค่อนข้างงี่เง่า เธอจึงไม่นับเป็นหนุ่มหน้าตาดีอะไร และนอกจากเฮียฟ้าของเธอแล้ว เธอก็ไม่เคยเห็นผู้ชายหน้าตาดีมาเดินแถวนี้อีก แต่สองคนนี้สามารถเบียดเฮียของเธอกระเด็นตกเวทีประกวดได้สบายๆ เลย

คนหนึ่งสูงหล่อมาดเข้มดูเถื่อนนิดๆ อีกคนดูอ่อนโยนใจดีเหมือนพระรองในซีรี่ส์เกาหลี...พวกเขาจะย้ายเข้ามาอยู่ข้างบ้านเธออย่างนั้นเหรอ

นี่มันคู่วายในฝันชัดๆ!

ม่อนแจ่มสูดลมหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความตื่นเต้น จินตนาการต่างๆ นานาหลั่งไหลเข้ามาในหัวตามประสาสาวชอบจิ้น เธอวิ่งกลับเข้าไปในห้อง สิ่งแรกที่ทำคือคว้าหูโทรศัพท์ที่คุยค้างเอาไว้ขึ้นมา

"ตะ...ตั้งโอ๋!"

[อะไรแก คนที่มากลับรถเค้าถอยรถชนหมาแกเหรอ]

ตั้งโอ๋ตอบมาอย่างยานคาง ม่อนแจ่มมีหมาอยู่ตัวหนึ่ง ชื่อของมันประหลาดพอๆ กับเจ้าของนั่นแหละ มันชื่อศักดิ์สิทธิ์ วันๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่นอนซะจนบางทีคนก็คิดว่ามันตายแล้ว

"มะ...ไม่ใช่" ม่อนแจ่มตอบเสียงตะกุกตะกัก "ตั้งโอ๋ เค้าตื่นเต้นมากเลย..."

"..."

"มีผู้ชายสองคนย้ายมาอยู่ข้างบ้านเค้า"

...ประโยคนั้นเองที่ทำให้ม่อนแจ่มมาอยู่ตรงนี้

เธอกำลังแอบดูเพื่อนบ้านคนใหม่ เด็กสาวร่างเล็กเกาะกำแพงบ้านของตัวเองอย่างทุลักทุเล มือซ้ายของเธอมีมือถือประจำกายที่เอาไว้ใช้ถ่ายรูปคู่วาย มือขวายึดแน่นบนขอบปูนไม่ยอมปล่อย มีดอกบานไม่รู้โรยกระถางเล็กๆ วางอยู่ใกล้ๆ เพื่อใช้บังหน้าด้วย เนียนมั้ยไม่รู้ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะทำได้แค่นี้

อ๊ะ นั่น พวกเขาออกมาอีกแล้ว

เด็กสาวใช้กล้องในมือถือซูมดูชายหนุ่มสองคนที่กำลังจัดการตกแต่งบ้านใหม่ของพวกเขา เมื่อห้านาทีก่อนมีรถขนเฟอร์นิเจอร์จากห้างชื่อดังมาส่ง

ที่หน้าบ้านข้างๆ และตอนนี้หนุ่มหล่อทั้งสองก็ถกแขนเสื้อขึ้นเพื่อช่วยกันประกอบเฟอร์นิเจอร์อยู่ตรงชานหน้าบ้าน

แชะ... แชะ...

ม่อนแจ่มถ่ายภาพของพวกเขาจากระยะไกลแล้วรีบกดแชร์ส่งให้เพื่อนสนิททางข้อความ พร้อมพิมพ์ไปด้วยว่า

'กำลังสร้างรังรัก'

มีข้อความตอบกลับมาแทบจะในทันที

'กรี๊ด ตามที่แกบอกเลย หล่อโฮกทั้งคู่ เจิดมาก ฉันได้ไอเดียไปเขียนแล้ว ขอบคุณมากกก'

ตั้งโอ๋เป็นนักเขียนนิยายวายชื่อดังในอินเตอร์เน็ต นิยายของเธอมีคนอ่านเยอะมาก ชนิดที่ถ้าเอ่ยนามปากกาของเธอขึ้นมาในหมู่สาววายวัยมัธยมผู้ชอบเล่นเน็ต ทุกคนจะต้องรู้จักเธอ แม้นิยายจำนวนสี่ร้อยห้าสิบตอนของตั้งโอ๋จะไม่ได้ไปตีพิมพ์ขายที่ไหน แต่เธอก็ภูมิใจราวกับว่ามันเป็นลูกของเธอ

และตอนนี้ตั้งโอ๋ก็กำลังจะสร้างลูกคนใหม่ จากพล็อตเรื่องที่บังเกิดขึ้นตอนรู้ว่ามีหนุ่มน่าจิ้นย้ายมาอยู่ใหม่ที่ข้างบ้านม่อนแจ่ม เดือดร้อนคนที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างเธอต้องมาถ่ายรูปไปบิลด์อารมณ์ให้อีก

จริงๆ ม่อนแจ่มก็เต็มใจนะ เธอเองก็ชอบเหมือนกันที่จะได้มาดูอะไรกุ๊กกิ๊กน่ารักแบบนี้

"เฮ้ย ไอ้ไนน์ แกเอาน็อตตัวนั้นไปไว้ไหนแล้ววะ"

หนุ่มผมดำที่ดูแมนๆ คนนั้นพูดใส่เพื่อน คนถูกเรียกว่าไนน์พยายามค้นในกล่องเครื่องมือแล้วยื่นไปให้

"ก็นี่ไง ฉันบอกไปแล้วนี่ จะถามซ้ำซากทำไม" หนุ่มหน้าหวานบ่นอย่างอารมณ์เสีย ก่อนที่จะมีท่าทางเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ "เฮ้ย ฌัลล์ นี่แกหลอกฉันหยิบน็อตให้แกเหรอ"

ฌัลล์ยิ้มกวน แถมไม่ปฏิเสธ "เออ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ส่งเฟืองตรงนั้นมาด้วยสิ"

ไนน์ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา แต่ก็หยิบเฟืองยื่นให้แต่โดยดี

แชะ แชะ

ภาพทั้งหมดถูกถ่ายและส่งไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็มีภาพถูกส่งกลับมา มันเป็นภาพเดิมพร้อมตัวหนังสือที่เขียนเอาลวกๆ ในโปรแกรมแต่งรูป บนรูปของฌัลล์มีตัวหนังสือสีม่วงกลิตเตอร์ตัวใหญ่ๆ ที่อ่านได้เป็นคำว่า 'เมะ'*

ส่วนรูปของไนน์...'เคะ'**

ม่อนแจ่มหัวเราะคิกก่อนจะพิมพ์กลับไป

'คิดเหมือนเค้าเป๊ะเลยตั้งโอ๋ พี่ผมดำน่ะเมะมาก แมนสุดๆ ดูเทื้อนเถื่อน ส่วนคนผมน้ำตาลหน้าว้านหวานมากเลย เค้าว่าต้องเป็นเคะแน่ๆ'

'เอาอีก เอาอีก เอาอีก นิมิตฉันกำลังจะมา ฟึดฟาดๆ ฉันรู้สึกได้ถึงพลัง คืนนี้ปั่นได้ห้าสิบหน้าแน่ๆ แกคอยอ่านได้เลย'

เมื่อเพื่อนขอมา ม่อนแจ่มก็ไม่ขัดศรัทธา เธอถ่ายภาพโมเมนต์ต่างๆ ของสองหนุ่มแปลกหน้าอีกหลายภาพ แหม มันสุขใจจริงๆ ได้เห็นภาพโรแมนติก (?) แบบนี้ ไม่นึกเลยว่าอยู่มาวันหนึ่งสวรรค์จะสรรค์สร้าง นำพาคู่วายมาให้เธอเสพแบบสามมิติถึงข้างบ้าน เธอถ่ายภาพตอนที่พวกเขาปาดเหงื่อ ช่วยกันถือของ หรือแม้แต่ด่าทอกัน (ในสายตาสาววาย ขอใช้คำว่า 'หยอกล้อ' แทนแล้วกัน) แม้ภาพทั้งหมดนั้นอาจจะดูธรรมดาๆ ในสายตาของคนอื่น แต่สำหรับม่อนแจ่มมันช่างเปี่ยมไปด้วยรักกก...

อ๊ะ นั่นพวกเขาจะเข้าไปในบ้านแล้วววว

"พร้อมกันนะ ฮึบบบ"

---

* เมะ มาจากคำว่าเซเมะรุ (Semeru) ในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าโจมตี ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในหมู่สาววาย โดยหมายถึงฝ่ายรุก หรือฝ่ายกระทำ

** เคะ มาจากคำว่าอุเคะรุ (Ukeru) ในภาษาญี่ปุ่น แปลว่ารับ ถูกนำมาใช้ในหมู่สาววาย หมายถึงฝ่ายรับ หรือถูกกระทำ

เสียงของคนตัวโตบอกก่อนที่หนุ่มทั้งสองจะค่อยๆ เคลื่อนโซฟาตัวเก่าของเจ้าของบ้านคนก่อนไปไว้ที่อื่น ท่าทางแข็งขันสามัคคีแบบนั้นทำให้ม่อนแจ่มมือไม้สั่น แทบจะกรี๊ดออกมาด้วยพลังจิ้น อะไรมันจะฟินขนาดนี้! เธอหาเก้าอี้มาต่อขาสั้นๆ ของตัวเองให้สามารถมองพ้นกำแพงไปได้ชัดขึ้นอีกเมื่อสองหนุ่มเริ่มห่างออกไป ม่อนแจ่มเริ่มเบื่อตัวเองที่เกิดมาเตี้ยไปหน่อยจนทำให้เธอมองเห็นอะไรได้ไม่ถนัดแบบนี้ เธอจึงพยายามที่จะปีนกำแพงขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างมุมานะ

"ฮึบ...!" เธอรวบรวมแรงผลักร่างเตี้ยๆ ของตนจนหัวพ้นขอบกำแพงไปได้ "อ้าวนั่น! ทำไมขึ้นไปข้างบนแล้วล่ะ!"

มาถึงขั้นนี้แล้วจะยอมเหรอ ขอบอกว่า...ถ้าไม่สู้เธอก็ไม่ใช่ม่อนแจ่มแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622412.html